

HATÁR GYŐZŐ

Betegtükör

Domokos Mátyásnak

szememfehérje szürke az orrom hosszúkás
 a haldoklásból kigyógyulni – nem szokás
 de minek is mondom rajtam kívül kit érdekel
 ez életút: ha jött – jövőnek menni kell
 mert jöttmentek vagyunk mi mind jövők menők
 emberpalántahajtó halandótermelők
 még könyvet írni csak-csak s írást ha van
 kisedni: azt tudom – de hogy magam
 el is temessem-s elparentáljam is
 ily ördögös garabonciás s nagy hamis
 praktikákhoz én (már megengedjetelek)
 nem értek s különben is túlontúl beteg
 vagyok A baj: létszűkület Környékező
 engem mind szűkebbre fojtó tűzmező
 a tűztér alatt a rostély a Jarat amerre majd
 lehullok s újra ismerős szilárd talajt
 érzek de nem tapintok nem-lábam alatt
 ha összekaparnak a seprők és kanalak
 csodás a fektetés a gyolcs és csodás
 ez egy-hűltőhelyemben hagyott hálálkodás
 hogy elkísértek a tűntön-tűnés hatványain
 túl és kiszitáljátok földi maradványaim
 mi vagyunk a Föld 'sója! mannája! étele!
 (– ez minden haldoklandók vizsgatétele:)
 szememfehérje szürke az orrom hosszúkás
 a haldoklásból kigyógyulni – nem szokás

Istenhalál

„Oh, ha bennem is, mint egykor, épen
Élne a hit, vigaszul nekem!...”

Arany J.: Fiamnak

ördögátka! reggel van megin'
újul árad nő a földi kín

nem fogyó és nem törleszthető
minden nappal újra kezdhető

ha ki eddig minden kint kiállt
égre berzenkedve így kiált:

„teremtetnünk Néked mire jó?
öklét rázni Rád a millió

kín-foganta emberkínkehely?
trónvigyorral fennen veszteg ülj?

hindú mozzim keresztény zsidó
kínok-zsákját Te ránk-zúditó...!

'ejszen nyelvem mit is koptatom
nincs Tebenned egy igaz atom

megüresítetted az eget
bolond ha ki Rád szót veszteget

sehonnai emberötlemény
bűnbaknak is hitvány törpe lény

»szűznemzésből önfogantatás«?!
el ne véssz már! fuss de el ne váss

odvadbán hol ránk fogad fened:
nyalogasd bélpoklos szégyened”

ördögátka! reggel van megin'
újul árad nő a földi kín

Schopenhauer

*titkos fiókjában íróasztalának
az Ő smaragdos melltűjét tartogatta
s ott írta le – bronz mellszobrának alatta
ha Hozzá méltó gondolata támadt*

*néha elővette s babrálgatta a Tűt
mely ott csilloghatott Ő-ingmelle-fodrán
majd visszarakta s töprengő-mogorván
kötetszám vetette-rótt a betűt*

*a tant a szörny Akaratról mely setét
erőként munkál hiúság-látásunk mögött
(s míg írt-s félredűtött fővel hümmögött
a Bronz rajta tartotta hús tekintetét)*

*lévén képzetünk hamis és nem világos
az igaz valóról mely Magánvalóság
s kitudhatatlan titkával gyötri húsát
a hullahurcolónak ki csapongva szálldos*

*té-s tova de ki nem léphet bűnös köréből
a létesülésnek: visszakényszerülve
líg-lóg hogy vak tengését keserülje
s tovatakarodjék a vert sereggel –*

*szelencét kattant burnótot felszipákol
tétován s míg babrán a zöld melltüre téved
ujja – föltetszik az Akarat és a Képzet
új látománya Létegeszről és Világról*

*ágyáról szétnézve – mert elkövetkezék
az is: az örökhagyás gondja – kire hagyja
kié legyen mellszobra kié smaragdja?
(a zöldköves melltűn nyugtatva kezét)*

*hogy amit nagy féltve őrzött idáig
ki tartogatná oly kegyes-megilletődve
s tekintne fel a Nagyon-Nagy Elődre
hogy ráhagyhatná Kant-Memorábiáit?*

*végül (nem tudván felgondolni mást)
a kiadójára testálta kéziratostul
és az Akarattól várta – pogány apostol –
a feloldozás helyett az – eloldozást*

